

בי האדם עץ השדה / נתן זן

כי האדם עץ השדה

כמו האדם גם העץ צומח

כמו העץ האדם נגדע

ואני לא יודע

איפה הייתי ואיפה אהיה

כמו עץ השדה

כי האדם עץ השדה

כמו העץ הוא שואף למעלה

כמו האדם הוא נשרף באש

ואני לא יודע

איפה הייתי ואיפה אהיה

כמו עץ השדה

אהבתי וגם שנאתי

טעמתי מזה ומזה

קברו אותי בחלקה של עפר

ומר לי, מר לי בפה

כמו עץ השדה

כי האדם עץ השדה

כמו העץ הוא צמא למים

כמו האדם הוא נשאר צמא

ואני לא יודע

איפה הייתי ואיפה אהיה

כמו עץ השדה

אהבתי וגם שנאתי

טעמתי מזה ומזה

קברו אותי בחלקה של עפר

ומר לי, מר לי בפה

כמו עץ השדה.

בנות יקרות

אנחנו יוצאים למסע בהווה

אל העבר

למען העתיד

שיהיה לנו מסע מוצלח

ונשוב הביתה בשלום

הרג 23

"אינני קיים כדי שיאהבוני

ויקירו אותי, אלא כדי שאפעל

אני ואוהב. אין הסביבה חייבת

לעזור לי אלא אני חייב לדאוג

לעולם - לאדם"

יאנוש קורצ'ק (הנריק גולדשמיט)

תפילת הדרך

יהי רצון מלפניך ה' אלוהינו ואלוהי אבותינו, שתולכנו לשלום ותצעי דנו לשלום, ותסמכנו לשלום, ותנחנו אל מחוז חפצנו לחיים ולשמחה ו לשלום.

(ותחזירנו לביתנו לשלום). ותצילנו

מכף כל אויב ואורב בדרך ומכף ל מיני

פרעניות המתרגשות לבוא ל עולם, ותשלח ברכה במעשה ידינו. ותתננו

לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני

כל רואינו, ותשמע קול תחנונינו.

כי אל שומע

תפלה ותחנון אתה.

ברוך אתה ה' שומע תפלה

תפילה לטיסה

יהי רצון מלפניך יי אלוהינו ואלוהי אבותינו, השם עבים רכובו, המהלך על כנפי רוח, שתישאנו לשלום ותוליכנו

לשלום ותגיענו למחוז חפצנו לחיים

לשמחה ולשלום. ותצילנו מכף כל אויב

ואורב בשמים ובארץ, ומרוחות שאינן

מצויות, ומכל מיני תקלות בהמראה

באוויר ובנחיתה, וממיני פורענויות

המתרגשות לבא.

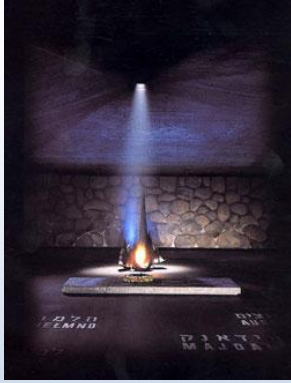
כי אתה תשמע מן השמים

תפלת עמך ישראל

ברוך אתה ה' שומע תפלה

כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך

התנגד מי שהגריח כיכר אתם.

התנגד מי ש'ימז בחסא'.

התנגד מי שכתב והפיץ עאון מתרת.

התנגד מי שהג'י' ספר תורה

התנגד מי ש'יף תעוצות אריות שהעניקו ח"ים

התנגד מי שהגריח נרדפים מארץ ארץ.

התנגד מי שכתב את הקורות וטמן החול.

התנגד מי שהושיט עזרה.

התנגד מי שאמר מי'ים שקרבו את ק'נ

התנגד מי שקם בי'ים ריקות על הורגיו.

התנגד מי שקישר בין הנצורים והגריח הוראות וכ'י נשק

התנגד מי שאחם עם נשק בי' ברחובה של ע'ה בהרים ובי'ע.

התנגד מי שהתקומם במחנות המוות

התנגד מי ש'ע'ר!

אדרבה, תן בליבנו,
שנראה כל אוזד מעלת
זוברינו ולא זוסרונם.

ושנדבר כל אוזד את זוברו
הדרך הישר והרצוי לפניך
ואל יעלה בליבנו שום שינאה
מאוזד על זוברו, זולילה.

ותזוזק אותנו באהבה אליך,

כאשר גלוי וידוע לפניך,

שיהא הכל נזזת רוזז אליך

אמן כן יהי רצון.

מתפילתו של ר' אלימלך מלזינסק

בצלו של הסנה הבוער
נדליק זיק של שבת
בתוך עולם של חולין
נחדד שלהבת של קדושה
שהיא מעין עולם הבא
שבת של שלום וקדושה

ה'23

אתולי אתרי הפתקלחת ח ני אתקבל שפלה תדשה . יפה
ינתר , לבנה , בפנו של פישתקה .

לייזר בבנה פשדתפנו אתתגנו לתדר הקטן עם התקרה
הפוזרה . פתגיתק פה , אתין אתייר , התושך פפתיד .

"משואה לתקומה" בפיוטריקוב

הרב ישראל מאיר לאו נולד במב בסיון תרצ"ז בעיר פיוטרקוב בפולין כנצר למשפחת רבנים ידועים באירופה בהיותו הדור ה-3 על כס הרבנות.

אביו הגאון הרב משה חיים לאו זצוקל, היה חבר מועצת גדולי התורה ומראשי ישיבת חכמי לובלין וכיהן כרבה האחרון של קהילת פיוטרקוב עלה בסערה השמימה במחנה ההשמדה טרבלינקה יחד עם רבבות בני קהילתו. אמו – הרבנית חיה הי"ד.

את השואה עבר הרב בגטו פיוטרקוב במחנה העבודה בצ'נסטוחוב ובמחנה הריכוז בוכנואלד שם שוחרר בניסן תש"ה – יחד עם אחיו נפתלי – בטרם מלאו לו שמונה שנים

במסגרת עלית הנוער עלה ארצה עם אנית ילדים כולם שרידים מוצלים מאש בתשעה באב תש"ה. ילדותו עברה עליו בבית דודו הגאון רמרדכי פוגלמן זצ"ל, מה שהיה רבה של קטוביץ ורבה של קרית מוצקין.

בשנת תשמ"ג נבחר הרב י.מ. לאו שליט"א למועצת הרבנות הראשית לישראל בהיותו אז צעיר חבריה.

בשנת תשמ"ו נבחר מחדש, וברוב קולות עצום לחבר מועצת הרבנות הראשית בט"ו באלול תשמ"ח, זכה הרב י.מ. לאו להיבחר פאר לכהונת הרב הראשי לקהילת תל אביב-יפו המעטירה, כאשר זכות אבותיו הקדושים ותפילת המוני בית ישראל מלווים אותו לנהל עדתו על דרכי התורה והיראה להגדיל תורה ולהאדירה בין השנים תשנ"ג – תשס"ג, כיהן כרבה הראשי של ישראל.

בשנת תשס"ה קיבל את פרס ישראל בשנת תשס"ה נבחר, בפעם השנייה, לרבה של תל אביב – יפו.

נזכור / אבא קובנר

נזכור את אחינו ואחיותינו. את בתי העיר ואת בתי הכפר,

את רחובות העיירה שסאנו כנהרות ואת הפונדק הבודד עלי אורח;

את הישיש בקלסתר פניו את האם בסודרה

את הנערה בצמותיה, את הטף את הטף

את אלפי קהילות ישראל על משפחות האדם

את כל עדת היהודים

אשר הכרעה לטבח על אדמת אירופה מידי הכורת הנאצי;

את האיש שזעק פתאום ובזעקתו מת.

את האישה שחבקה את תינוקה אל ליבה וזרועותיה צנחו

את התינוק שאצבעותיו מגששות אל פטמת האם והיא כחולה וצוננת.

את הרגליים, את הרגליים שביקשו מפלט ולא היה מנוס עוד.

ואת שקפצו ידיהם לאגרוף, האגרוף שחפן את הברזל

הברזל שהיה לנשק החזון, הייאוש והמרד

והם ברי הלבב והם פקוחי העיניים

והם שהשליכו נפשם מנגד וידם קצרה מלהושיע;

נזכור את היום. את היום בצהריו.

את השמש שעלתה על מוקד הדמים

את השמיים שעמדו גבוהים ומחרישים

נזכור את תלי האפר אשר מתחת לגנים הפורחים.

יזכור אחי את מתיו, כי הנה הם מנגד לנו

הנה ניבטות עיניים סביב-סביב

ואל דומי, אל דומי לנו עדי יהיו חיינו ראויים לזכרם.